

NANGA PARBAT

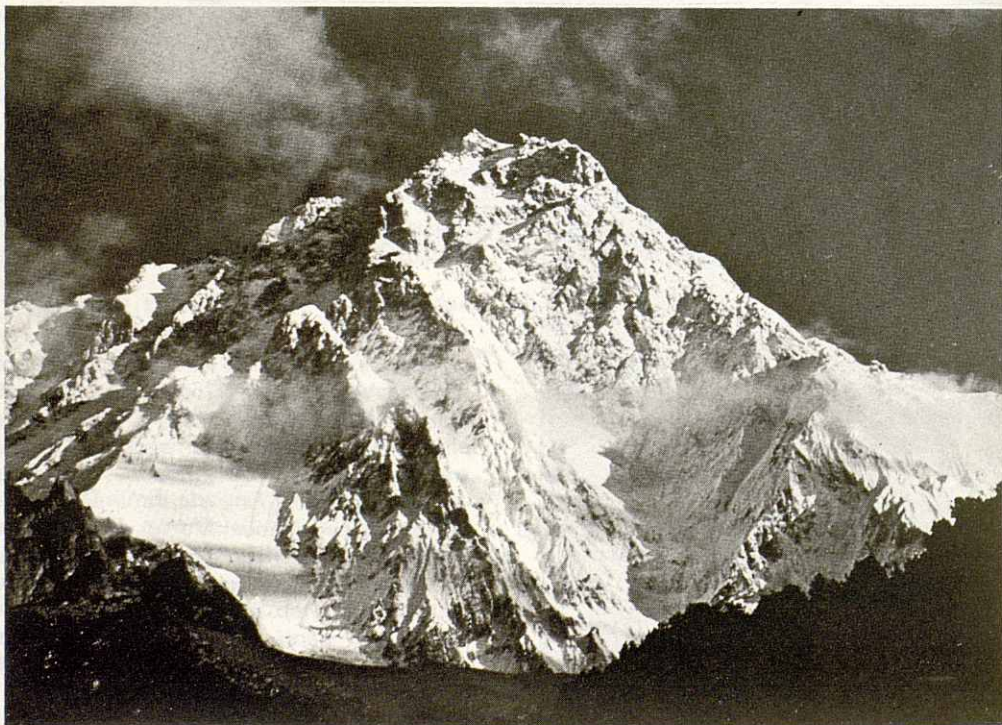
20 de març

Aquesta cima de 8.125 metres al Caiximir pakistanès, veïna natural del K-2, en el Karakorum, ha passat a la història de l'alpinisme de la mà d'una desobediència temerària amb aires de revol'ta. L'expedició germano-austríaca dirigida per Herrlig Koffer, després de greus problemes, decideix retirar-se Hermann Buhl, un dels millors alpinistes del moment i membre de l'expedició, desobeeix les ordres, i emprèn en solitari l'ascensió. Desproveït d'oxigen arriba al cim a les 7 de la tarda. Obligat a bivaquejar a 8.000 metres, sense sac de dormir, sobreviu a l'aventura. Era el 3 de juliol de 1953. El mateix any de l'Everest.

Havien passat 100 anys des que arribaren a Europa les primeres dades tècniques del Nanga Parbat. La primera expedició al Nanga Parbat data de 1895, a càrrec de l'anglès Mummery. Van atènyer els 6.000 metres.

L'any 1934, després d'innombrables temptatives, és l'any negre al Nanga Parbat. Una expedició científica alemanya no pot suportar una tempesta de neu de més d'una setmana. Moren 3 expedicionaris i 6 xerpes. La commoció fou mundial i derivà cap a la crítica més agra. Tres anys més tard es repeteix la tragèdia. Tot l'equip d'escalada i tots els portadors moren a causa d'una allau de gel. L'any 1938 una altra expedició assistida per un avió no arriba a passar dels 7.300 metres.

L'any 1950 dos membres destacats de l'expedició britànica, Thornley i Crasse, moren enterrats sota la neu en el campament II. Finalment, i després de moltes disputes entre els membres de l'expedició de Koffer, el solitari Hermann Buhl corona el cim en un acte sublim de desobediència temerària.

Cara sud del Nanga Parbat